

Minister at stille sig velvilligt overfor. Det takker jeg ham for.

Til Slutning ønsker jeg at sige et Par Ord om de 22 omtalte Postpakmestre. Jeg maa tilstaa, at jeg i Dag er bleven noget klogere paa, hvordan Spørgsmaalet ligger, end jeg tidligere har været, men jeg maa dog sige, at det har bragt mine Tanker til at gaa i en anden Retning end den, de ærede Medlemmer, der have talt disse Pakmestres Sag, vel egentlig have tilsigtet. Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) oplyste nu, hvad der i øvrigt ogsaa fremgaar af Anmærkningerne til Finanslovsforslaget, men hvad jeg ikke har haft min Opmærksomhed henvendt paa, at den Uret, som laa i, at de ikke kunde faa den Tid, de havde været ansatte som Bude, fuldt medregnet; den Uret eller i alt Fald Urimelighed, — (Ivar Berendsen: Meningsløshed!) . . . Meningsløshed, siger det ærede Medlem —, er bleven hævet ved Lønningslovene; men samtidig kom der, som det ærede Medlem siger, en ny fortvivlet Bestemmelse ind, der gør, at de 22 Postpakmestre bleve mishandlede videre. Denne fortvivlede Bestemmelse er den, — ærede Medlemmer ville huske den i Hovedtrækkene om end ikke i Detaillerne, — at der blev vedtaget i Lønningslovene, at der skulde afkortes en vis kortere Tid — vistnok 4 Aar, jeg husker ikke rigtig Tallet, — fra deres Tjenestetid ved Beregningen af Alderstillæget. Men nu har jeg faaet et noget andet Syn paa denne Sag. Her i Anmærkningerne bruges ca. $\frac{2}{3}$ af Motiveringen til at forklare, at der har været den Urimelighed fra gammel Tid, at de ikke have faaet al deres Tjenestetid medregnet. Men naar denne Urimelighed altsaa nu er hævet, kan den ikke anvendes en Gang til som Argument overfor os, altsaa den burde aldrig have været nævnt som Argument i Anmærkningerne. Anmærkningen skulde kort og godt have sagt, at det, de 22 Postpakmestre ville have, er, at man skulde se bort fra Lønningslovens Afkortningsbestemmelse. Det er, saa vidt jeg skønner, afklædt alle Omsvøb, det hele. Spørgsmaalet bliver da: Ville vi for at imødekomme de 22 Postpakmestre gøre denne Afvigelse fra det, der er vedtaget i Lønningsloven? De Herrer ville derfor forstaa, at naar jeg paa dette Omraade staar som Ordfører for Flertallet og hævder, at vi ønske Lønningslovene respekterede, kan jeg ikke komme her nu og anbefale de Herrer alligevel at se bort fra dens Bestemmelser for de 22 Postpakmestres Vedkommende. Med andre Ord, jeg ser

ikke rettere, end at den Urimelighed, som kunde have været Grund til at tage Spørgsmaalet op igen — jeg indrømmer, der kunde have været en svag Mulighed for at tage Spørgsmaalet op igen, hvis den var bleven staaende — den er efter de Oplysninger, der foreligge nu, bortfalden, saaledes at vi kort og klart have Grund til at sige: Vi ville ikke vedblivende give Dispensationer fra Lønningslovene.

Ivar Berendsen: Den ærede Ordfører for Flertallet har alligevel ikke fuldstændig forstaaet Forholdet. Forholdet er det, at hvis den Meningsløshed, der blev repareret i 1908, ikke var kommen ind i 1907, vilde disse 22 Postpakmestre allerede i 1907, men senest i 1908 ligesom de øvrige Postpakmestre have været paa normal Alderstillægsberegning. Dette sidste hindredes ved, at paagældende Lønningsklasse overhovedet ikke maatte stige mere end 20 pCt. ifølge Loven af 1908. Det er derfor rigtigt, at Indenrigsministeren i sin Motivering til Finansloven tager den gamle Meningsløshed med; thi det er den, der har gjort, at de 22 staa anderledes end de andre Postpakmestre. Men paa den anden Side er det selvfølgelig rigtigt, at det, der her forsøges paa, det, man ønsker, er, som den ærede Ordfører siger, at en gammel Uret, som blev ophævet for nogle, men ikke for andre, nu ved et personligt Tillæg søges ophævet ogsaa for disse.

Marott: Da vort Partis Ordfører, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), er forhindret i at være til Stede i Øjeblikket, skal jeg gøre et Par Bemærkninger angaaende nogle Spørgsmaal paa Budgettet, som han tidligere har omtalt, men som den højtærede Indenrigsminister nu har haft Lejlighed til ligeledes at gøre sine Bemærkninger til.

Med Hensyn til Postbudenes Arbejdstid stillede den højtærede Minister i Udsigt, at muligvis den sidste Ombæring her i København kunde foregaa noget tidligere, saaledes at man derved gav Postbudene en Forkortelse af deres Arbejdstid, men ved en saadan Omlægning af Udbæringstiden vilde man ikke naa at faa den sidste Post med. Nu er det jo ganske sikkert den almindelige Mening her i København, at det er uheldigt at reformere saaledes paa dette Omraade, som der her er stillet i Udsigt, og jeg vil derfor under alle Omstændigheder gerne sige til den højtærede Minister, at hvis det alligevel ikke helt kan lade sig gøre at imødekomme Postbudenes berettigede Klager ved